

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **CH. I.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem O., Ž. 309/23, zastoupen JUDr. Čestmírem Viktorjeníkem, advokátem se sídlem Olomouc-Holice, Partyzánská 37, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 č.j. OAM-1104/ZA-ZA14-H10-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě v zastoupení advokátem žalobu, ve které uvedl, že provedené důkazy rozhodnutím o rozvodu, dřívějším rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 29.4.2002 byly vyhodnoceny nesprávně a tendenčně v jeho neprospěch. Tvrdí, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu jsou v jeho případě naplněny, neboť jeho obavy o život a obavy z pronásledování stále existují a navíc hodlá v co nejbližší době uzavřít v ČR manželství s paní Z. V., se kterou žije ve společné domácnosti již po dobu dvou let. Paní Z. V.,

nar. X, bytem Ž. 309/23, O., označil jako dotčenou osobu. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a žalovanému uložit povinnost zaplatit náklady řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Poprvé požádal výše jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 22.3.2002. Rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-1720/VL-19-17-2002 ze dne 29.4.2002, které nabylo právní moci dne 28.6.2002, nebyla výše jmenovanému žadateli mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který svým usnesením sp. zn. 36 Az 34/2003-20 ze dne 1.9.2003 (NPM usnesení ke dni 29.9.2003) žalobu odmítl. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde žadatel mohl zůstat se svou českou přítelkyní, s níž plánuje společnou budoucnost. Návrat do vlasti odmítá kvůli své obavě z jednání věřitele. Jeho další obava pramení z povolání do ukrajinské armády. Správní orgán nesouhlasí s obsahem žalobních námitek. Žalovaný vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ust. § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 a ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Správní orgán uzavírá, že sice chápe snahu žadatele o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Žalovaný trvá i na správnosti závěru, že v žalobcově případě nebyly dány ani důvody k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Situaci žalobce posoudil dle jednotlivých důvodů specifikovaných § 14a odst. 2 zákona o azylu a byl nucen uzavřít, že žalobci nehrozí riziko skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu obsahu tohoto zákonného ustanovení. Ve vztahu k obavám ze zhoršující se bezpečnostní situace na západní Ukrajině žalovaný podotýká, že popisované události je nezbytné hodnotit v souvislosti s konkrétním případem žalobce. Z úvah obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá rozdílnost v bezpečnostní situaci, jaká panuje na západě země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. Správní orgán poukazuje na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Žadatel žil ve své vlasti na západní Ukrajině ve městě Stryj ve Lvovské oblasti. Tato oblast není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk

bezprostředně zasažena, a byť je konfliktem na východě země určitým způsobem ovlivněno celé území Ukrajiny, tak státní orgány země přijímají opatření s cílem zajistit ukrajinským občanům bezpečnost. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde žadatel mohl zůstat se svou českou přítelkyní, s níž plánuje společnou budoucnost. Návrat do vlasti odmítá kvůli své obavě z jednání věřitele. Jeho další obava pramení z povolání do ukrajinské armády. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že účastník řízení v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Jmenovaný žadatel v průběhu řízení uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Zároveň neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak veřejně angažoval. Ve vztahu k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž správní orgán nedospěl k závěru, že by jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Snahu zůstat v ČR, legalizaci zdejšího pobytu prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako potíže se splácením dluhu ve vlasti, těmito důvodům rozhodně podřadit nelze. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že jmenovaný nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních, pro kterou by vlast opustil, a která by byla také důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán neshledal důvod ani k udělení humanitárního azylu a vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, současně posoudil, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, přičemž pro toto posouzení vyšel z výpovědi účastníka řízení a z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

[5] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce před správním orgánem uvedl, že v r. 2001 měl na Ukrajině firmu, jako podnikatel si půjčil peníze, avšak měl problém se splácením. Byla ohrožena na životě i jeho rodina, proto musel odjet do světa a vydělat peníze. Z důvodu stálého ohrožení se nechce vrátit, když navíc ti, kdo jej ohrožují, mají kontakty na policii. Občas jej hledali doma, tuto informaci má od syna. V České republice se chce oženit. Poprvé o udělení mezinárodní ochrany požádal v ČR v roce 2002 v podstatě ze stejných důvodů, neboť již tehdy uváděl obavu z věřitelů, neboť neměl peníze na splácení půjčených peněz. Na policii si nestěžoval, protože věřitel je propojen s policií. Na území ČR žije s Českou a vzhledem k tomu, že mu končí platnost víza v prosinci 2015, požádal o mezinárodní ochranu. Naposledy do České republiky přijel v prosinci roku 2013, měl pracovní vízum na dva roky. Do České republiky přicestoval za prací. O mezinárodní ochranu požádal

z důvodu legalizace pobytu, a dále vyslovil i obavu z možného nástupu do války, jestli by se na Ukrajinu vrátil. Na Ukrajině žil ve Lvovské oblasti.

[6] Dále součástí spisu jsou zprávy o Ukrajině, a to konkrétně Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015 – Ukrajina, Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických z 13. dubna 2016, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. listopadu 2015 až 15. února 2016 – Ukrajina, Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 3. března 2016, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí – Ukrajina, Informace MZV ČR, č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016, k č.j. MV-43233-8/OAM-2016, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna až 15. listopadu 2015 – Ukrajina, Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 9. prosince 2015, Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina, Freedom House z 27. ledna 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Ukrajina, Amnesty International z 24. února 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 – Ukrajina, Informace Human Rights Watch z 27. ledna 2016, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3 – Ukrajina, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, Ukrajina - Informace MZV ČR, č.j. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, k č.j. MV-124143-1/OAM-2015 Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí – Ukrajina, Informace MZV ČR, č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. května 2015, k č.j. MV-42927-17/OAM-2015. Součástí správního spisu je i rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2002 o neudělení azylu dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu a vyslovení, že se na něj nevztahuje překážka vycestování.

[7] Soud projednal žalobu v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a o žalobě rozhodl bez ústního jednání za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[8] Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť má obavy z pronásledování. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. S ohledem na skutečnosti, které žalobce sám ve správním řízení tvrdil, a to obavu před soukromou osobou, které údajně nesplatil dluh, a z tohoto důvodu má mu být vyhrožováno, pak soud nespátřil pochybení správního orgánu, jestliže tento důvod nepodřadil pod plnění podmínek citovaného ustanovení. Obava před věžitelem v žádném případě nenaplnuje obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud odkazuje již na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se právě obavami ze strany soukromých osob, např.

3 Azs 22/2004 ze dne 10.3.2014 (dostupný na www.nssoud.cz). Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nepřicestoval do České republiky z obavy před pronásledováním ze strany státní moci v zemi původu, nýbrž z důvodu obavy ze strany soukromé osoby a z důvodů ekonomických. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zjištěné skutečnosti zhodnotil a dospěl k závěru, že žalobce netvrdí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný tento závěr jednoznačně a přesvědčivě vysvětlil.

[9] Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[10] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[11] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku ani ohledně obavy z možného nástupu do války na Ukrajině. Soud v této souvislosti poukazuje na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí v části hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany a vzhledem k tomu, že soud dospěl ke stejnému závěru o nesplnění podmínek pro tuto formu ochrany, na podrobné odůvodnění správního rozhodnutí odkazuje. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti. Nicméně obava z eventuální povinnosti konat vojenskou službu nelze pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem.

[12] Uplatnění ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu pak nesvědčí ani žalobcův vztah s paní Z. V., se kterou žije ve společné domácnosti. Soud přisvědčil žalovanému i v tom, že jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nezakládá žadateli o mezinárodní ochranu povinnost vycestovat z území České republiky a již vůbec není právní překážkou pro povolení následného vstupu zpět na území České republiky. Právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, primárně chrání ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech

nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze podřadit případy, kdy by v důsledku vycestování žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl porušen tzv. extraterritoriální účinek čl. 8 Úmluvy, tj. že by vycestováním žadateli o mezinárodní ochranu do země původu byl znemožněn jeho rodinný, příp. soukromý život v jeho zemi původu, nikoliv, že vycestováním by bylo znemožněno udržování a další rozvíjení rodinného a soukromého života zakotveného v České republice. Pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý život v zemi původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát, v tomto případě Česká republika, není povinen umožnit žadateli přenést jeho rodinný a soukromý život na území přijímajícího státu. Soud má zato, že pokud žalobce chce dále rozvíjet svůj rodinný život se svou družkou, nic jim nebrání v tom, aby svůj vztah realizovali v zemi původu žalobce.

[13] Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně tendenčního vyhodnocení provedených důkazů žalovaným. Žalovaný vycházel především z informací podaných žalobcem a tyto vyhodnotil v kontextu souboru informací o situaci v zemi původu, které získal z různých zdrojů. Žaloba pak blíže nespecifikovala, který konkrétní důkaz žalovaný vyhodnotil oproti zjištěnému v neprospěch žalobce.

[14] Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46). Udělení mezinárodní ochrany pak v žádném případě nelze „využívat“ k legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č.j. 7 Azs 117/2004-57). Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice a žít zde se svou manželkou, či zatím jen družkou, je třeba, aby o to usiloval právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě institutů zákona o azylu, který je určen pro specifické případy, o jaký se však v daném případě nejedná.

[15] Pokud žalobce v záhlaví žaloby označil současnou družku Z. V. za dotčenou osobu, pak soud k tomuto uvádí, že smyslem institutu osoby zúčastněné na řízení, který je upraven v § 34 s.ř.s., je zajistit ochranu práv osob, které nemusely být účastny správního řízení, nicméně vydané rozhodnutí se přímo

dotýká jejich práv či povinností. Osoba zúčastněná na řízení musí splňovat jak formální, tak materiální podmínku účastenství (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2003, č.j. 5 A 31/2001-41, publikováno pod 9/2003 Sb. NSS). Materiální podmínkou je to, že práva a povinnosti dané osoby jsou předmětným rozhodnutím či jeho absencí skutečně přímo dotčena a formální podmínkou je její oznámení, že v předmětném řízení bude práva osoby na řízení zúčastněné uplatňovat. V případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je však obecně obtížné materiální podmínku osoby zúčastněné na řízení identifikovat. Předmětem řízení je udělení mezinárodní ochrany konkrétnímu žadateli. Vydané rozhodnutí se tak dotýká pouze jeho práv. Ač je možné tvrdit, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany se do jisté míry promítne také do situace jeho rodinných příslušníků, jedná se o dotčení nepřímé. Zákon o azylu je postaven na posuzování konkrétní situace jednotlivého žadatele. Jedna osoba žádost podává a pouze o jejích právech je ve správním řízení rozhodováno. Tento závěr platí i v případech udělování azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b téhož zákona. Udělení mezinárodní ochrany jinému rodinnému příslušníkovi tak tvoří pouze skutečnost, kterou má správní úřad vzít v potaz v rámci posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany. Správní orgán se i s otázkou nastíněného soužití a plánované svatby zabýval a zcela správně odkázal žalobce do režimu zákona o pobytu cizinců.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje z časového hlediska za zcela dostatečné a přiměřené datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Namítané zkrácení práv ve správním řízení soud neshledal.

[17] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 7.10.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně